mutses Malle. Murri tukkus aga nii raskesti, et ei viitsinud kohe vastata. Nukud kõndisid ümber kassi ja tegid talle kogu aeg pai. Viimaks ütles kiisu silmi vähekese pilutades:

„Nirsi, norsi, magan ma,
ära mind nüüd sega sa!“

Nukud olid nõutud. Näis olevat võimatu seda laiska äratada. Korraga kostis kummuti alt nurgast tasane krabin. Otsekohe oli Murril saba püsti ja ta kuulatas erksalt, ise hüppevalmis seistes. Et kõik jälle vaikseks jäi, siis märkas ta nüüd nukkusid. Murri tõmbas märjaks lakutud käpaga üle uniste silmade. Peedu seletas kiisule reisukavatsusest. Kass kuulas ja mõtles. Pilutas siis kavalalt silmi, limpsas üle rinna ja arvas:

„Mirri, marri, võõrsil paha,
viletsus ei jää teist maha!“

„Kuidas nii?“ päris Peedu.

„Ja kuulake ainult. Mina olen kaunis palju reisinud ja nii mõndagi näinud,“ hakkas nüüd Murri jutustama. „Ütlen teile, inimesed, koerad ja paljud teised loomad on väga kurjad. Isegi kass on teisele



Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 11